

sami sebe otkupimo, nalazimo utočište pod Križem. Mi se solidariziramo s onim koji nije zbog nas prezao od toga da put preko Križa, na kojemu on prelazi k Ocu, shvati kao čas.

I dok se mi sada pripremamo da sagnemo koljena pred Križem, moramo sebi reći da Sin Božji stoji na strani odbačenih i prezrenih. Sinoda (njemačkih biskupa) piše u svojoj ispovijesti vjere »Naša nada«: »Isusova je poruka upravljena odmah i uvijek ponovno protiv nas samih, da mi puni pouzdanja gledamo na njegov križ. Ona ne pripušta da mi gledajući njegovu muku zaboravimo anonimnu muku svijeta«.

Bez sumnje, svaki kršćanin mora nastojati da se založi za bližnje, da se bespravnicima vrati njihovo pravo i potlačenima pripreme bolji dani, da svoju mogućnost povežu s Otkupiteljskom žrtvom. Nasljedovanjem Isusa, koje je nasljedovanje u ljubavi, mi gradimo onaj most koji iz ovog svijeta seže tamo do Oca. Naši mnogi »zvjezdani časovi«, onako kako im se mi nadamo, mogu ostati neispunjeni. No, Božji čas mi nismo tada zanemarili. Naprotiv, mi počinjemo računati po novim mjerilima, po novoj podjeli vremena.

Ovaj nas dan — Sveti petak — uvodi u to da sat svog života, kao sunčev sat, iz sivila svakodnevice ljudskih predodžbi iznesemo na sjajno svjetlo uskrsnog dana. Od sjaja Uskrsnuloga, bez kojega mi ni na Sveti petak ne možemo zamisliti svoj život, prima svaki ljudski život Božje vlastito vrijeme.

Preveo: **O. Franjo Carev**

SVAKO JE EUHARISTIJSKO SLAVLJE USKRSNO SLAVLJE

Balthasar Fischer, *Sterben, um zu leben*

[GOTTESDIENST, 11 (1977) 6, 41—42]

Pavao opisuje budućnost, kojoj kao kršćani idemo u susret, ovim riječima: »I tako ćemo uvijek biti s Gospodinom« (1 Sol 4,17). Slaviti Euharistiju znači doživjeti početak i predokus te konačne sreće. Kad god mi kršćani slavimo Euharistiju, već ovdje na zemlji smijemo biti s Gospodinom i kod njega se odmarati, jer je on stvarno i bitno prisutan među nama. Crkva tu vjersku istinu podrazumjeva i izražava s dogmom o realnoj Kristovoj prisutnosti. S tim se ne želi reći da su sve druge Kristove prisutnosti — ona u njegovoj Riječi i ona u trpećem i siromašnom bratu — nerealne i nezbiljske (papa Pavao VI je izričito odbacio takvo mišljenje) nego se želi istaći da je od svih stvarnih Kristovih prisutnosti euharistijska prisutnost najstvarnija: tu je Gospodin na poseban način — »tjelesno« naima — među nama prisutan.

Kad bi netko kod mise duboko bio svjestan te činjenice, a u sumornim danima možda i ništa više nego ovo: ovdje smijemo biti kod Go-

spodina; ovdje nas on poziva za svoj stol, već bi to bilo dovoljno da se takav čovjek radi te svoje vjere naziva sretnim.

Ipak se mi kao vjernici ne možemo zaustaviti kod tog prvog općeg pojma o misi. To bi moglo biti dovoljno za pobožnost prema Svetoostajstvu, prigodom koje se i danas možemo pričestiti. Misa je, međutim, mnogo više nego biti kod Gospodina. Misa je uranjanje i postajanje jedno s njegovom životnom žrtvom, s njegovim zadnjim predanjem na križu. Misa je više nego prisutnost Gospodinova: u njoj se žrtvuje njegovo predano tijelo i njegova prolivena krv. Mi ćemo još više uroniti u to predanje ako jedemo od toga svetog kruha i pijemo iz toga svetog káleža. To je izraženo s dogmom o misi kao žrtvi. Ne radi se o tom da bismo mi vlastitim silama mogli Bogu nešto prinijeti: mi nemamo ništa, sve što imamo to smo primili, mi smo doslovno kao malena djeca koja bi svojim roditeljima željeli za imendan nešto darovati, a nemaju ništa. Stoga im majka daje nešto u ruku da ne bi bili praznih ruku za vrijeme čestitanja. U Prvoj euharistijskoj molitvi, kad je govor o Euharistiji kao žrtvi, izričito se kaže da prinosimo od onoga »što si nam i darovao«. Grci na istom mjestu kažu sa sličnom emfazom: »Prinosimo ti tvoje od tvoga«.

Iz toga proizlazi osobna ozbiljnost koja se traži kad se slavi Euharistija. To se pak ne postiže samo time što se ide na misu, a niti onda kad se zajedno moli ili sudjeluju u misi, kako je to zahtijevao papa Pio X. i uvjerljivo zahtijeva II. vat. koncil. Radi se zapravo o tome da smo mi pripravnici da stari čovjek u nama — sa svim svojim željama, pohlepama i pokvarenostima, sa svojom tvrdoćom i bezobzirnošću prema bližnjem — svaki put s Kristom, malo više umre, kako bi u nama postao jači novi čovjek koji je stvoren na sliku Božju i koji u bližnjemu, prije svega u trpećem bratu i trpećoj sestri, vidi Krista.

Ovdje se može netko upitati: nije li Euharistija svaki put svetkovanje, radosna zahvala otkupljenih? Je li slučajno da misi pjesma i muzika oduvijek bitno pripadaju, da se bez toga ne može ona ni zamisliti? Upravo je to tako. Ne smijemo zaboraviti da je pravo ime euharistijskom slavlju — Uskrs. Sjaj koji stoji nad tim slavljem jest uskrsni sjaj, radost euharistijskog pjevanja je uskrsna radost. No, Uskrs se ne može zamisliti bez Velikog petka. Uskrs proizlazi i raste iz Velikog petka, kao što slatki plodovi rastu iz tvrdog i tamnog stabla.

Misa će nam biti uskrsno slavlje samo onda kad smo pripravnici da se obistine Pavlove riječi: »Ako trpimo s Kristom, s njime ćemo biti i proslavljeni« (Rim 8, 17).

Preveo: Fra Luka Livaja